

Szolnok-Trieszt három napos

Rövid változat bicajos kollégáknak.

(Hátrébb hosszabb változatban túrakeréppároszásban kevésbé jártas érdeklődőknek.)

Megvolt a trieszti flúgos futam. A Windguru, júl.2-4-5-re északkeleti, utána délnyugati szelet jósolt, úgyhogy felpakoltam a 8 kg-os túracsomagot a KTM-re (Sátor helyett bivakzsák, pótruha, szerelőkészlet, kis turistagáz, méretre szabott polifom), feltettem a magasított pihenőkormányt, és elindultam.

Első nap Nagyatád után 8 km-re alszom az erdőben. Megtett táv: 320 km-t. max. seb: 59.1, átlag 25.4 Kemény a Kecskemét Solt közötti kátyútenger. (Többnyire kint megyek a tízegynéhány centis peremen.) Sokszor kell megállni vizet venni. (Két textilborítású kulacsom van, egyikből locsolgatom a másikat, így mindig hideg a vizem.)

Második nap hajnalban indulok tovább. Kellemes köd szítál. Alvás Celje előtt egy kempingben. Megtett táv: 208 km, átlag: 21.6 km/h, max seb: 62 km/h. Átlag félóránként kéregetek vizet. (Benzinkút, szerelő és egyéb műhelyek, magánházak) Egyszer, a helyiek tanácsára a hosszabb, de laposabb szakaszon megyek.

Harmad nap 200 km Triesztig. Átlag. 22.2 km/h. Délután ötkor ott vagyok. Megvacsorázom a teraszon, készítették magamról két fotót, aztán indulok vissza. Megyek 47 km-t. Alvás egy elhagyott kis méhészfaház teraszán.

Negyedik nap is hajnalban indulok. Zágrábon át fogok hazajönni, egy valamivel laposabb úton. A laposabb részeken jó hátszelem van, Zágrábon is erősen fúj, alig néhány lámpánál esek ki a zöldhullámból. Zágráb után egy erdősávban alszom. Mintegy 130-km-re lehetek a határátkelőtől Jöttem 237 km-t. max seb: 62.9, 21.7 átlag.

Utolsó nap megint hajnali indulás, többnyire jó hátszél. Koprivnicánál találkozom egy lengyel bicajossal, ráteszem a kerekemet, aztán cserélgetve megyünk jó tempóban a határig. Itt feladom a hőséggel vívott harcot, Elbicajozok Csburgóra, vonattal jövök haza.

Összességében Triesztig mentem az előre tervezett 685 helyett 728 km-t. A kis átlagsebességek a rengeteg vízvételezésnek tudhatóak be, ilyenkor mindig fokozatosan kellett újraterhelnem a térdeimet. Nem túraút volt, nem nézelődtem, gyümölcsöt enni is csak napi két-három alkalommal álltam meg. Ebédek a Lidl áruházak előtt a padokon, tasakos levesekből a meleg étel a turistagázon, mellé felvágott/kolbász, gyümölcsjoghurt, gyümölcs. Ahogy egyre melegebb lett, egyre sűrűbben kellett elmondanom a szlovén-horvát vízvételező szövegemet, a végén már gyakorlatilag mindenhol megálltam, ahol mozgást láttam a házban, vagy üzemben. Mindig kedvesen adtak. A pihenőkormány nagyon sokat segített, időnként befeküdtem, így nem fájdult meg különösebben a tenyerem, a csuklóm, a vállam. Az 50-es naptej miatt szinte le sem barnultam. Jól esett, de elég is volt, több ilyet nem csinállok.

Részletesebben

Van néhány kisgyermekkorai emlékem, ami erősen belém égett. A legkorábbi: felmászok a tyúköl tetejére, átnézek a mögöttem emelkedő téglakerítés tetején, és egy furcsa házat látok. Nem olyan, mint a szokásos falusi udvarok, fenyőfák alatt kavicsos út, fura, kissé kietlen, rideg, idegen világ. (A pénzügyőrség irodáját láttam.) Figyelni kezdem ezt a világot.

Próbálom kiismerni. Ahogy a kerti avart is figyelgetem. A bogarak mozgását. Mit ehethet? Miért lepik el a csíkos bogarak a bürök leveleit?

Megkapom az első kisbiciklimet, és néhány perces könnyed suhanás csak az utca vége. Aztán a szomszéd falu sem sokkal több. Majd egyre messzebb biciklizünk. Medgyesegyháza-Békéscsaba-Gyula a legnagyobb kör. 80 km. Közben strandolás Gyulán.

Amikor a vasúti ágyazatból irtjuk a gázt, arra gondolok, milyen érdekes lenne végigmenni a vasúti töltésen a hegyekig, és megfigyelni a vasútárok növényeit. Megírni, megrajzolni a töltések növényrajzát. Biciklivel könnyebb lenni végig menni, itt-ott megállva, vizsgálódni, de ez persze nem az a nagy nekieresztett biciklizés. Ha időre-távolságra biciklizek, a könnyed suhanás élménye lemos minden mélyebb gondolatot. Valami ösztönösebb jelenlét.

Aztán gyerekekkel biciklizünk, osztállyal, szakkörrel, egyre nagyobb távokat. Remek gyerekek, középiskolás, egyetemista korukban is visszajárnak. 100-150 km-es napjaink is vannak. Nagy játékok, beszélgetések, linómetszések, múzeumok, kiállítások. Ekkoriban már csak alsós osztályaim vannak, ők nem bicikliznek, a régiek kiöregszenek, kevés a szabadságuk, abbamaradnak a túrák. Egy kolléga megpróbálja újraindítani. Az első túrán végig ott vagyok, de amikor egy Bécs-Fertő tó túrát kezdenek szervezni, már csak az odautat vállalom.

Csinálják csak a saját túrájukat. Vonattal megyünk Hegyeshalomig, onnan jó hátszéllel, Pozsonyon át Bécsig. Bécs előtt apró probléma adódik, Kata és Dénes lemaradva teker mögöttünk. Megállunk, várunk rájuk a város széli gáz bázis előtt, nem jönnek. Mobilon elérhetetlenek. „-Nem lehet, hogy nem jöttek le a gátról, ahol a kerékpárút lekanyarodott, és egyenesen mentek tovább? „ Mivel más magyarázat nincs, visszatekerünk egy darabon, aztán átvágunk az erdőn, ekkor már sötét van, elég romantikus a tekerés. Beérünk Bécsbe, jön szembe két nő. Lesz-a, i lesz, megállok: Entschuldigung bitte, de nem láttak két ilyesfajta biciklistát, mint mi vagyunk? „ Ja, ja, láttuk őket, ott ülnek egy buszmegállóban. Hogy találunk oda? Hát, először menjünk el a ... Pardon, ein moment bitte. Odaintek pár gimnazistát: Mindenki megjegyyez egy útvonalrészletet, sorba állnak előttem, ha valaki elért a saját útvonala végére, hátraáll, onnan a következő vezet. A hölgyek elmondják szép részletesen az útvonalat, jó fél óra múlva megtaláljuk Katáékat. Elbicajozunk a kempingba, ami azonban sajnos egy gyorsforgalmi út és a vasút mellett fekszik. Nem tudok elaludni visszaindulok, hogy majd a város szélén alszom. Jön egy eső, behúzódok egy játszótér beton csövébe. Kicsit talán szundítok is. Eláll az eső, feltámad a szél, és megint hátba fúj, elfúj Mosonmagyaróvárig. Dél körül eláll ugyan, de azért sokat segített. Nyergesújfaluban ismerősnél alszom. A montival, tízegynéhány kilós csomaggal tekertem egyben 320 km-t. Másnap szélcsendben hazatekerek Szolnokra, Újszásznál megint vihar, eső, hátszél. Közben egy baráti házaspár rám bízta a kertjét, ez napi-kétnapi 24 km biciklizést jelent. Ha kerülővel megyek, vagy útba ejtem a Törökszentmikósi temetőt (viráglocsolás), 42-68-100 km-t is tekerhetek. Ilyen felkészülés után jönnek a 280 km-es utak. Kapolcs-Szolnok. De főleg Szolnok-Medgyesegyháza-Szolnok. Jó érzés, ahogy tágul a „lakóhelyhatár”. Ha egyszer végigbicajoztam az utat, már kicsit otthon is vagyok azon a tájon. Ha ennyit tudok menni egy nap, akkor még tovább kellene tágitani azt a bizonyos kerékpározható élőhelyet. Elhatároztam, hogy egyszer eltekerek a tengerig, meg feltekerek Európa tetejére.

A tengerig.

Legyen akkor egy Szolnok-Velence túra. Meghirdetem, van néhány jelentkező, végül hárman vágnak neki. Sajnos nem tudunk végigbicajozni, kevés az idő, a határig vonattal megyünk, aztán jön egy szép út Horvátországon Szlovénián át Triesztig. Egy nap strandolás, ahol sajnos Dani hanyatt esik a sziklán, sebes háttal nem lesz nagy élmény hazatekerni. Ahogy elindulunk a másik fiú combizma sérül. Irány a legközelebbi vasútállomás. napi két vonat ha járhat, de az egyik ép akkor kanyarodik be, amikor kiérünk a peronra. Egy IC. „-Fel lehet rá szállni biciklivel? -Persze. „ Később kiderül, hogy a kalauz egy biciklis klub tagja, meghívja a

sebesültet vacsorára, kinyit az Ljubljana pályaudvaron egy szobát, ahol megalhat, másnap reggel felteszi a Budapesti vonatra. Daninak egyre jobban fáj a háta, mi is vonatra szállunk.

Európa tetejére

A túrakerékpáros topicon megismerkedem Cobrancoval, a vadkempinges világjárával. Elvisz egy Alpok túrára. Négy nap, négy kétezres hágó a terv, végül az utolsó csak ezresre sikerül, de így is nagy élmény. Írok is róla egy cikket(hegyekből jövet), Cobranco pedig feltesz egy filmet a honlapjára. (https://www.youtube.com/watch?v=JrEa_jOWDGI)

Hát, akkor ezek meg voltak, bár azért a tengerhez bicajozás így mégsem volt az igazi.

Elkezdtém nézegetni a térképet, a szinteket, ahogy elnéztem, jó hátszéllel könnyen el lehet tekerni három nap alatt. A Bikemap segítségével terveztem néhány útvonalat. A Szolnok-Kaposvár vagy Nagyatád, innen Celje, Innen Trieszt útvonalon szerettem volna leginkább végigmenni. Klasszikus nézelődős túram volt már rengeteg, jobbnál-jobb társasággal, most inkább egy három napos versenyre gondoltam, 210-250 km-es szakaszokkal, nyolc kilós csomaggal nehezített bicajjal. (Sátor-hálózsák helyett könnyű bivakzsák-polártakaró. Néhány villás/imbuszkulcs, pótgumi, kis turistagáz, váltómez-nadrág, kis fazék, bögre, vagy nyolc tasak zacskós leves. (Az ebédek szigorú monoton: A kis gázon megfőzött zacskós leves, kenyér, kolbász, gyümölcs.) stb. Egy sporttáskában hosszában a csomagtartóra gumipókozva nem növeli a légellenállást.) Kivárunk egy jó északkeleti szelet és könnyedén eltekerünk.

Elkezdtém gyűjteni a túratársakat. Két jelentkező volt, de végül egyiknek sem volt jó az időpont. Nekem is közbejöttek mindenféle munkák, egyik nyarat ez vitte el, másikat az. Idén döntöttem: amint vége az iskolaévnek, és megérkezik a jó szél, elindulok. Május elején kezdtem a felkészülést. Először csak 16 km-es sprinteket mentem, egyre erősebb tempóban, ahogy a térdem engedte. Amint kicsit fájni kezdett, visszavettem a sebességből. „Jól esett?”- kérdezte a feleségem időnként. Hát, nem esett jól. Amíg nincs meg az alapkonidi, eleve szenvedés, de utána sem az az örömbicajozás. Júniusban már nagyobb távok is jöttek, 25-50-70 km. Ezekre már csomaggal mentem, bár a súlya csak fele volt a későbbinek. Egy hónapon át minden nap tekertem, egy-két nap kihagyással. Sajnos 70 km-nél hosszabb felkészülő utak nem fértek be az időmbe, gondoltam, ha 70-et tudok tekerni 28-29-es átlaggal, akkor 25-ös átlaggal 250 is menni fog. Végül jött egy 170 km-es próbaút. Jól ment a tekerés, nem fáj a térdem, úgyhogy amikor a szél előrejelzés három napig északkeleti, utána délnyugati szelet mondott, úgy döntöttem, nekivágok.

Ilyenkor persze mindig van bennem némi rossz érzés, rossz elmenni, itt hagyni a feleségem, a lakást, a kényelmet, a munkát, igazából jobb lenne maradni. Persze menni is jó, csak itthon még jobb lenne. (Tervezgetés közben gondolkodtam kicsit, nem kellene-e még egy napot rátenni, és elmenni Velencéig, de nem, egyedül nem megyek. Majd autóval, a feleségemmel.) Mindegy, már eldöntöttem, hogy most a kisebbik jót választom. Mert azért kigurulni még mindig jó érzés, ha csak a boltig megyek is.

Persze ha előzmények nélkül tekernék 250 fölött, a csuklómnak nem tetszene, úgyhogy készítettem egy magas építésű pihenőkormányt. A túra előtti két nap a gyártással ment el. Kipróbáltam, voltaképp egy normál kerékpáros testhelyzet volt, csak épp nem a csuklóimra neheztedtem. Sajnos az utolsó próbaúton az első kerék kapott egy ütést, a szervizek nem vállalnak gyors javítást, helyrekalapálgatom, de azért csak zakatol egy kicsit. Péntek reggel ötkor nekivágtam.

Nincs túra hangulata az indulásnak, inkább mintha csak egy reggeli edzésre mennék. Enyhe szél fúj kissé oldalról-hátulról, a nap során aztán egyre erősödik, és egyre inkább hátba fúj. Mindjárt az elején elbambulok, ettől Kecskemétiig nyolc kilométerrel többet megyek, igaz, jobb úton. Kecskeméttől Soltig nagyon rossz az út. Mélyen kiteknősödött, ha középen megyek, megakasztom a forgalmat, tehát inkább a felgyűrődött teknőszél és az útperem közti húsz centis sávon tekerek, már, ahol van ilyen sáv. Ha nincs, jön a kátyúk közti szlalomozás,

folyton hátranézve. Mindezt harminc fölötti sebességnél. Solton megállok újrahúzni a csavarokat. Az első kerék egyre erősebben üt. Próbálok szerelőt keresni, aki visszakalapálná, de senki nem vállalja. Nagyon jó a pihenőkormány, a nap végére sem fáj a csuklóm. Kaposvár előtt gondolkodom, nem kellene-e fagyizni, legutóbb a családdal fagyiztunk, nem állok meg. Egyedül nincs sok értelme. Nagyatádnál már kezd sötétedni, mire túljutok rajta, és tekerek még néhány kilométert, teljesen besötétedik. Bemegyek az erdőbe, egy kis tisztáson megágyazom. Jöttem 320 km-t. Hajnalban arra ébredek, hogy vaddisznók rőfögnek a közelben. Tudom, hogy az ember nem a zsákmányállatuk, úgyhogy nem ijedek meg. Beszélék hozzájuk, villogtatok a lámpával, de nem akarnak elmenni. Elindulok Berzencére. Egy buszmegállóban kipakolom a táskát, megreggelizem, teát, kávéfőzőt, három óra körül indulok tovább. Lámpával megyek, egyre jobban leszáll a köd, apró kis túsúrások az arcomon, mintha felhőben síznék. A határátkeléssel nincs probléma, Koprivnicáig tekerek, itt megint reggeli egy buszmegállóban.(Reggelik: Kolbász, kenyér, sajt, tea, nescafé.) Eszembe jut, hogy feljegyzem a kilométeróra adatait. Megtett táv 360km, átlag átlagsebesség: 25.4 max. sebesség: 59.1 Irány Celje. Horvátországban, az autópályák kivételével mindenütt lehet biciklizni, jó utakon gurulok, de a rossz alvás miatt sajnos elég fáradt vagyok. Előző nap annyi plusz kilométert szereztem, hogy most nyugodtan lazíthatok. Időnként megállok epret, cseresznyét, meggyet enni. Ha nem lennék ilyen fáradt, eljuthatnék Ljubljánáig, de így nem erőltetem. Jó kis meredekes jönnek, nagy a hőség, egyre gyakrabban kell megálljak vizet kérni. Szerelőműhelyekből, raktárakból, vagy házaktól. Két textilborításos kulacsom van, egyikből locsolgatom a másikat, így mindig hideg a vizem. Egy kis lapra kinyomtattam a megfelelő szlovén, horvát kérincselő szövegeket. Ott a térképtartó alatt, eleinte előveszem, memorizálom, aztán már megy fejből is. Egy benzinkútnál lemosom magam a WC-ben, kimosom a ruháimat, tisztát veszek. A nedves ruhák néhány óra alatt megszáradnak a táskámon. Ez minden nap így fog menni. Fürdés, ruhamosás, tavakban, patakokba, folyókban, ruhaszárítás a csomagon. A térképemen sajnos csak minden harmadik falu szerepel, így időnként megállok kérdezősködni: „, Celje oké?” Egy helyen a helyiek lebeszélnek a hegyi útról, tegyek inkább egy kitérőt, jobban fogok jární. A kitérő épp átvisz a kis falun, ahol a kemping van, de nem veszem észre a dolgot, Celjétől fordulok vissza. A kempingben két lengyel bicajossal találkozom, klasszikus túrázók, montival, nagy táskákkal. 168 km (8-10 km kerülő) átlag 21.6 Itt valamivel jobban alszom.

Reggel már világosban indulok. Jó kis keskeny hegyi utak. Ljubljana előtt a bicikliseknek egy kerékpárúton kell menni, persze eltévedek. Érdeklődöm, egy fiú bemegy a házba, papírt, tollat hoz, és rajzol egy kis térképet. Elindulok, megfürdök egy tóban, aztán eljutok Ljubljana határába. Félek az átkeléstől, egy lámpánál utolérek egy edzésen lévő amatőr outist. Kérdem, merre menjek, mondja, hogy elég bonyolult, ő arra megy, de edzésen van. Mondom, hogy oké, menj csak, de aztán ráteszem a kerekeket. Pár kilométer után megint megállunk (Ha lehet, nem áll meg a pirosnál, int, hogy guruljunk tovább), mondom neki, hogy menjen csak, ahogy tud, mert én vagyok Magyarország szenior bajnoka. Nem bajlódom azzal, hogy összerakjak egy mondatot: „ötödik lettem a Mátra körön”, úgyhogy jól előreléptetem magam. Gratulál, aztán vezet még vagy húsz kilométeren át, a végén mutatja, hogy innen már egyenesen Triesztbe visz az út. Közepes erejű szél, főleg hátba fúj. Délután ötkor Triesztben vagyok. 200 km, átlag: 22.2 Megvacsorázom a teraszon, készítettetek magamról két fotót, aztán indulok vissza. A szél közben elállt. Megyek 47 km-t. Még mehetnék egy órát, de olyan jó szálláshelyet látok, amit nem akarok elszalasztani. Gazzal benőt, elhagyott méhészfaház kis teraszán alszom. Sajnos az út közel, de éjfél után nincs forgalom, állatok ugyan motoznak, de nem rőfögnek, az egyik zaj ők gyanús. Viszonylag jól alszom.

Negyedik nap hajnalban elindulok. Zágrábon át fogok hazajönni, egy valamivel laposabb úton. Jó lenne ma minél közelebb jutni a határhoz. A laposabb részeken megint csak jó

hátszelem van, nem tudom, hogy fordult meg így egy éjszaka alatt. Kicsit el is bambulok, túlmegeyek az elágazáson, teszek egy tíz kilométeres hegyi kitérőt. Cerkniceban reggelizem a főtéren, egy padon. Azt, hogy Cerknica volt, persze csak utólag nyomoztam ki, a szobor alapján, amit lefényképeztem. Megfürdöm valahol egy gyors, hideg hegyi folyóban, meg is ebédelek. Zágrábon is erősen fúj, alig néhány lámpánál esek ki a zöldhullámból. Meglepően könnyedén tekerek. Először csak a szélnek tulajdonítom, de aztán rájövök: három olyan benzinkúton is kértem vizet, ahol a WC- a boltból nyílt. Ilyenkor mindig vettem egy energiaitalt, aztán hoztam a kulacsaimat, hogy tölthetnék-e vizet? Három energiaital egy délután már elég erős doppingszer. Életem első dopping élménye. (Másnap nem érzek semmi utóhatást.)

Jónak ígérkező szálláshely, betolom a bicajt egy földúton vagy ötszáz métert. Jöttem 237 km-t. 62.9 21.7 átlag.

Éjszaka megint vaddisznók, de ezek elmennek. Viszont olyan nagy az autózaj, hogy inkább továbbmegeyek egy kisvárosba. Olyan rossz az út, hogy nem merek lámpával továbbmenni. Egy parkban egy padon próbálok valamennyit aludni. Közben hajnalig fiatalok jönnek-mennek. Mintegy 130-km-re lehetek a határátkelőtől.

Hajnalban indulok. Az a tervem, hogy elbicajozok Villányig (Berzence felé 270, Barcs felé 250 km), majd másnap innen Bajára, ahol a család nyaral. Az első lámpám kezd lemerülni, szerencsére félhold van, jól látok, a lámpát csak akkor kapcsolom fel, ha szembe jön valami. Megint jó hátszél, Koprivnicánál találkozom egy lengyel bicajossal, ráteszem a kerekemet, aztán cserélgetve megyünk jó tempóban a határig. Közben megint megjön a hőség, érzem, hogy most már tényleg be kellene feküdnöm az árnyékba 11-től mondjuk 15-ig. Ha lenne elég áram a lámpámban, nem is lenne gond, éjfél előtt odaérnék Villányba. Be kéne menni valami üzembe, töltőre tenni a lámpát, lefeküdni valami árnyékba, vagy az egyszerűbb megoldás: vonatra ülni. Végül is Triesztig elmentem. Villány helyett tehát Csurgónak veszem az irányt. A biciklis kocsiban persze szintén nagy a hőség, lefekszem a polifomra. Amíg megy a vonat nincs is baj, jön be a szél, de ha megáll, megint kapom a hőterhelést. Otthon a panelben is meleg van, éjszaka nagyon erős légszomjra, ébredek, valószínűleg jól döntöttem, hogy nem tekertem végig.

Triesztig mentem az előre tervezett 685 helyett 720 km-t. Összességében 1075 km. A kis átlagsebességek egyrészt a hegyi emelkedőknek, másrészt a rengeteg vízvételzésnek tudhatóak be, ilyenkor mindig fokozatosan kellett újrateljesítenem a térdeimet. Visszavettek belőle a keresgélések is. Bolt, útvonal, fürdőhely, alvóhely.

Akkor ez meg volt. Jó volt, de még egyszer nem megyek egy ilyen „sprintfutamot”.